

אנרגיה גרעינית

לפני שבעים שנה, לימד הרבי כי מפצצת האטום אנו מבינים כמה כוח טמון באיכות על אף שהיא מאוד קטנה בכמות. כשאדם מקטין ומבטל את הישות שלו, הוא חובר לקב"ה שפועל דרכו. והוא יכול לשנות את העולם.

דוד מול גוליית

השבוע האחרון היה שבוע קשה עבור כולנו, אבל אנחנו לא יכולים לתאר לעצמנו מה עברו תושבי אוקראינה. אני רוצה לחלוק אתכם את מה שאני יודע מכלי ראשון, מה שעברו השלוחים מאודסה.

כבר לפני ששה שבועות, כאשר הם ראו שהמצב הולך ומחמיר הם הבינו שעליהם להיות מוכנים לרגע שבו הם יהיו חייבים להוציא את הילדים השוהים בבית היתומים באודסה למדינה אחרת. הצעד הראשון היה לפנות למשרד הפנים האוקראיני כדי להנפיק דרכונים לכל אותם ילדים. התשובה שהם קיבלו הייתה שהם עמוסים מאוד, ושיחזרו באוגוסט!🔗

דווקא השבוע, כשהמלחמה פרצה במלוא עוצה, הם הצליחו להוציא את כל הילדים, ביניהם גם ילדים שלא היו להם פספורטים אלא רק תעודת לידה! עם המסמכים האלו היה צריך להעביר אותם לא רק גבול אחד אלא ארבעה גבולות!🔗

הם יצאו מאודסה ועברו את הגבול מאוקראינה למולדובה, משם נסעו לגבול רומניה, משם הם נסעו עד להונגריה ושוב עברו את הגבול, ומשם לגרמניה.

במולדובה ובשאר המדינות הם התקבלו כאורחים של השגרירות הגרמנית במדינה. על אף שהשתרך שם תור ארוך של אלפי רכבים כדי לעבור את הגבול, את השיירה של בית היתומים מאודסה העבירו את הגבול מיד בנתיב הנגדי.

הם יצאו מאודסה ביום רביעי בבוקר והגיעו לגרמניה ביום שישי. תעשו אתם את החשבון כמה שעות אותם ילדים התגלגלו בדרכים.

אבל דבר אחד ברור. המלחמה הזאת הצליחה לעשות את הלא יאומן. דבר שלפני שלשה שבועות לא יכלו אפילו לחלום עליו, כעת ממשלות נרתמו לכך בחפץ לב.

המלחמה הזאת מוגדרת על ידי רבים כמלחמת דוד עם גולית. הנשיא זלנסקי שמייצג את אוקראינה הוא דוד, ופוטין עם רוסיה האדירה הוא גולית. ויתרה מזו, דוד המודרני, זלנסקי, הצליח לאחד את כל העולם נגד גולית, שזהו נס בפני עצמו. איך באמת קורה שדוד מנצח את גוליית. מהו הסוד של זלנסקי?

המסר מהאטום

בתוך אירועי השבוע האחרון נוספו עוד חדשות מדאיגות: פוטין הורה לצבא להגביר את הכוננות הגרעינית לרמה הגבוהה ביותר.

לפני יותר משבעים שנה, בחג הפורים הראשון של הרבי כנשיא חב"ד, הוא דיבר בהתוועדות על פצצת האטום. בשנת 1951 זאת הייתה המצאה שזה עתה נולדה. הרבי הסביר "שהתגלית היא שעל ידי חלוקת האטום לחלקים קטנים ביותר, יכולים להפיק כוח ואנרגיה בשביל לפעול כמה וכמה עניינים, שבעבר היו סבורים שבשביל זה יש צורך בכמות גדולה ביותר של חומר וגשם.

כלומר, לא הכמות היא הקובעת כי אם ניצול כל האיכות שיש אפילו בכמות קטנה ביותר, ולא עוד אלא שניצול האיכות הטמונה בהכמות היא על ידי חלוקתו לחלקים קטנים יותר".

הרבי מוסיף ומסביר איך מגיעים לכך: "משמעותה של חלוקה זו היא הביטול מהישות שלו ואז יכולים על ידי כמות קטנה ביותר לפעול דברים גדולים ביותר" (תו"מ ח"ב עמ' 315).

מזה הרבי לומד הוראה נפלאה בעבודת השם. כמו שמכמות קטנה ביותר אפשר להפיק אנרגיה גרעינית אדירה שיכולה לשנות את העולם, כך גם אדם אחד מסוגל להזיז ולהפוך את העולם.

התנאי לכך הוא, שעל האדם לבטל את הישות שלו, דהיינו, כשאדם מגיע למצב נפשי שהוא לא חושב על עצמו, והוא מוסר את נפשו למען המטרה, הוא יכול להפיק מתוכו כוחות אדירים שיניעו עולם שלם. ברגע שהוא מפנים שהוא בכוח לא מסוגל לעשות את זה, והוא מוכן למסור את נפשו לעניין, הקב"ה בא לעזרו ובאמת הוא מצליח להשיג את מטרתו.

וזה מה שקרה אצל דוד כשהוא הלך להילחם מול גלית. הוא ידע "שדוד הוא הקטן" (יז, יד) לא יצליח לעמוד מול גלית הענק, אבל הוא מסר את נפשו כדי להציל את עם ישראל וזה מה שהוא אמר לגלית: "אתה בא אלי בחרב ובחנית ובכידון, ואנכי בא אליך בשם ה' צבאות אלוהי ישראל" (שמו"א יז, מה).

כשאדם יודע בבירור שהוא בכוחו אין לו שום סיכוי לנצח, ובכל זאת הוא הולך לקרב כי הוא בוטח בקב"ה, הוא נעשה לכלי ראוי שהקב"ה ייתן לו כוחות על טבעיים והנס יעשה על ידו.

ישנו פרק תהלים קצר ונפלא: "שיר המעלות לדוד, ה' לא גבה לבי, ולא רמו עיני, ולא הלכתי בגדולות ובנפלאות ממני" (קל"א). אומר על כך הירושלמי: "לא גבה לבי" [?] בעת שמשחני שמואל למלך על ישראל. "לא רמו עיני" [?] בשעה שהרגתי את גלית. "ולא הלכתי בגדולות" [?] בשעה שהעלתי את הארון. "ובנפלאות ממני" [?] בשעה שהחזירוני למלכותי" (סנהדרין ב, ד). הביטול של דוד הוא זה שעשה אותו ראוי לניסים הללו.

ענוה [?] כוח על

וזה מביא אותנו לפרשת השבוע. אנו קוראים בפרשה איך שעם ישראל סיים את עבודת המשכן, והם הביאו את המשכן אל משה. מדוע? אומר רש"י: "שלא היו יכולין להקימו מחמת כובד הקרשים שאין כוח באדם לזקפן".

המשכן היה כבד מאוד, הוא נבנה מ-48 קרשים, וכל קרש היה בגובה עשר אמות שזה 15 פיט לערך, אמה וחצי רוחב זה קרוב לשלש פיט, ועובי של הקרש אמה אחת. בנוסף לכך, הקרש היה מצופה זהב, שזה כידוע חומר כבד. הרי שכל קרש שקל יותר מטון, וברור שזה היה כבד מאוד.

ממשיך רש"י ואומר: "ומשה העמידו", משה העמיד את המשכן. איך דווקא משה הצליח היכן שלא הצליחו כל חכמי הלב שהיו ממונים על עבודת המשכן? אומר רש"י: "אמר משה לפני הקב"ה איך אפשר הקמתו על ידי אדם? אמר לו: עסוק אתה בידך נראה כמקימו והוא נזקף וקם מאליו" (פקודי לט, לג).

מה פתאום הנס הזה קרה דווקא אצל משה. למה הוא יכול לעשות משהו שאחרים לא יכלו? הסיבה היא, כי עליו הקב"ה מעיד "והאיש משה עניו מכל האדם אשר על פני האדמה". (בהעלותך יב, יג). משה היה בתכלית הביטול, וכשאדם מגיע לרמה כזאת של ביטול הוא מתחבר להקב"ה, אז יש לו 'אנרגיה גרעינית' שבכוחה

להזיז את הדבר הכבד ביותר.

התודעה מהמלחמה

את אתו רעיון אנו מוצאים במגילת אסתר. המגילה מספרת על היום שבו אסתר המלכה הלכה למלך אחשוורוש כדי לבקש רחמים על עמה. היא הלכה מבלי שהיא נקראה לבוא אליו, ביודעה היטב שמי שאינו קרוא אל המלך "אחת דתו להמית לבד מאשר יושיט לו המלך את שרביט הזהב וחיה" (מג"א ד, יא). למרות כל זה היא בחרה ללכת.

המגילה מתארת את היום השלישי: "ותלבש אסתר מלכות". בפשטות הכוונה היא שלבשה בגדי מלכות כדי להופיע במלוא הדרה לפני המלך, אך חז"ל מוסיפים: "מלמד שלבשתה רוח הקודש" (מגילה טו, א).

בעת צרה כשהיא התפללה "אלי א-לי למה עזבתני", היא לבשה רוח הקודש. "המלכות" שהיא לבשה זוהי אותה תודעה פנימית שזה לא בכוחה אלא בכוחו של הקב"ה, ואז כשהיא הלכה במסירות נפש, האור שבקע מתוכה הצליח להביא את הישועה.

המלחמה גורמת לנו להבין שהמצב בעולם והמצב האישי שלנו אינו בשליטתנו. וכי אנחנו יכולים לעצור את המלחמה? התודעה הזאת עצמה, ההכרה בכך היא זאת שעושה אותנו כלים לגילוי של הכוחות האלוקיים שיש בתוכנו, וכשאנו מתחברים למקום הזה בנפש, אז גם "הקטן יהיה לאלף והצעיר לגוי עצום" ונזכה בקרוב ממש ליעוד "אני ה' בעתה אחישנה" (ישעי' ס, כב).